

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **AUTOKONEX, s.r.o.,** IČ 26319331, se sídlem Truhlářská 2463/16, Plzeň, zast. Mgr. Martinem Pechem, advokátem, se sídlem Malá 43/6, Plzeň, proti žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**, se sídlem Kolářská 451/13, Opava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 3. 2016, č. j. 9874/1.30/15-5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 6. 2017, č. j. 30 A 82/2016 - 104,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba. Žalobou se domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[2] Z obsahu spisového materiálu byly zjištěny následující podstatné skutečnosti: Oblastní inspektorát práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj (dále jen „prvostupňový orgán“) vykonal u stěžovatelky kontrolu v rámci působnosti podle zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o inspekci práce“), předmětem kontroly bylo dodržování povinností vymezených v § 3 odst. 1

zákona o inspekci práce. Kontrolovaným obdobím bylo období měsíce října roku 2013 až srpna roku 2014.

[3] Na základě kontrolního zjištění prvostupňový orgán dospěl k závěru, že bylo prokázáno, že jednáním stěžovatelky byly naplněny znaky skutkové podstaty správního deliktu na úseku náhrad, zakotveného v § 27 odst. 1 zákona o inspekci práce, a správních deliktů na úseku odměňování zaměstnanců upravených v § 26 odst. 1 písm. c) a f) zákona o inspekci práce.

[4] Podle § 26 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce se právnická osoba dopustí správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců tím, že neposkytne zaměstnanci ve stanoveném termínu mzdu nebo plat nebo některou její složku. Tím, že neposkytne zaměstnanci příplatek za práci ve ztíženém a zdraví škodlivém pracovním prostředí a za práci v noci, se dopustí správního deliktu dle § 26 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení lze za tento správní delikt uložit pokutu až do výše 2.000.000 Kč.

[5] Podle § 27 odstavce 1 téhož zákona se práce právnická osoba dopustí správního deliktu na úseku na úseku náhrad tím, že neposkytne zaměstnanci náhradu mzdy nebo platu nebo náhradu výdajů spojených s výkonem práce, ačkoli k tomu má povinnost podle zvláštního právního předpisu. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení lze za tento správní delikt uložit pokutu až do výše 200.000 Kč.

[6] Rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 2. 11. 2015, č. j. 10236/6.30/15-26, bylo rozhodnuto, že se stěžovatelka dopustila správního deliktu podle § 26 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce tím, že neposkytla zaměstnanci M. P. (dále jen „zaměstnanec“) příplatek za dobu noční práce, a to nejméně ve výši 10 % průměrného výdělku nebo jiné minimální výši. Příplatek zaměstnanci náležel za práci, kterou vykonal ve specifikovaných dnech měsíce října, listopadu, prosince roku 2013 a dále ledna a února roku 2014. Stěžovatelka tímto postupovala v rozporu s § 116 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění pozdějších předpisů.

[7] Stejným rozhodnutím prvostupňový orgán rozhodl, že stěžovatelka spáchala správní delikt podle § 26 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce tím, že neposkytla zaměstnanci příplatek za dobu práce v sobotu a v neděli, a to nejméně ve výši 10 % průměrného výdělku nebo v jiné minimální výši, kterou zaměstnanec vykonal ve specifikovaných dnech měsíce října, listopadu a prosince roku 2013 a ledna a února 2014. Tímto porušila § 118 odst. 1 zákoníku práce.

[8] Nakonec prvostupňový orgán stěžovatelku postihnul za spáchání správního deliktu podle § 27 odst. 1 zákona o inspekci práce. Neposkytla totiž zaměstnanci při skončení pracovního poměru náhradu mzdy za nevyčerpanou dovolenou za rok 2013, a proto postupovala v rozporu s § 222 odst. 2 zákoníku práce. Za všechny shora uvedené delikty jí prvostupňový orgán uložil pokutu ve výši 150.000 Kč.

[9] Proti rozhodnutí prvostupňového orgánu podala stěžovatelka odvolání, které žalovaný zamítl svým rozhodnutím, označeným v záhlaví. Konstatoval, že prvostupňový

orgán postupoval v souladu se zákonem, a dodal, že uložená pokuta ve výši 150.000 Kč odpovídá závažnosti spáchaných správních deliktů.

[10] Proti rozhodnutí žalovaného brojila stěžovatelka žalobou u krajského soudu, který ji napadeným rozsudkem zamítl. Uvedl, že stěžovatelka namítala, že mezi ní a zaměstnancem byl příplatek za noční práci i práci v sobotu a neděli sjednán mzdovým výměrem. Ze mzdového výměru však nevyplývá, že by mezi ní a jejím zaměstnancem došlo ke sjednání jiné minimální výše a způsobu určení příplatku podle § 116 a § 118 odst. 1, větou poslední, zákoníku práce. Krajský soud současně přisvědčil závěrům prvostupňového orgánu i žalovaného, že ani v případě, že by zaměstnanec byl s tímto mzdovým výměrem seznámen (jak dokládá poznámka na mzdovém výměru „zaměstnanec seznámen dne 29. 3. 2012“), nemůže takové „vzetí na vědomí“ nahradit zákonem požadovaný souhlas zaměstnance s jiným způsobem sjednání minimální výše příspěvku a způsobu jeho určení.

[11] Krajský soud ani nepřisvědčil námitce, že při správním trestání stěžovatelky došlo k porušení zásady *ne bis in idem*. Z obsahu správního spisu totiž vyplývá, že prvostupňový správní orgán svým rozhodnutím ze dne 24. 10. 2013, č. j. 18720/6-30/13/14.3, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 2. 2014, č. j. 159/1.30/14/143, stěžovatelku postihoval za jednání, kterých se dopustila v měsících listopadu a prosinci roku 2012. Mezi jednáními, za která je sankcionována v nynější věci, a jednáním, za nějž byla prvostupňovým orgánem trestána jeho rozhodnutím ze dne 24. 10. 2013, není dána blízká časová souvislost, a proto se nemůže jednat o pokračující správní delikt.

[12] Nakonec krajský soud dodal, že je přesvědčen, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné a že uložená pokuta není likvidační. Naopak uložená pokuta ve výši 150.000 Kč je adekvátní sankcí za deliktní jednání, která jsou stěžovatelce kladena za vinu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[13] Obsahově se kasační stížnost opírá o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatelka v ní navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[14] Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem správních orgánů, že zaměstnanci příplatky za práci v noci a o sobotách a nedělích nevyplácela. Připomněla, zaměstnanec vždy nastupoval do práce ve 3:15 hod. ráno, s čímž byl seznámen před nástupem do zaměstnání. Příplatky za noční práci i práci o víkendu byly součástí mzdového tarifu určeného mzdový výměrem, který zaměstnanec podepsal dne 29. 3. 2012. Mzdový výměr obsahuje doložku, že součástí mzdového tarifu jsou i příplatky podle § 116 a § 118 zákoníku práce. Takový postup není v rozporu se zákoníkem práce, z něhož vyplývá, že za dobu noční práce přísluší zaměstnanci dosažená mzda a příplatek nejméně ve výši 10 % průměrného výdělku. Současně však zákoník práce uvádí, že je možné sjednat jinou minimální výši příplatku i způsob jeho určení.

[15] Výtky správních orgánů, že uvedený výměr není zaměstnancem podepsán, jsou podle stěžovatelky „*neopodstatněné, jelikož v průběhu řízení předkládala i podepsaný*

dokument ze strany zaměstnance“. Souhlas se mzdovým výměrem zaměstnanec potvrdil dne 14. 8. 2013 při jednání s prvostupňovým orgánem. Podstatné také je, že zaměstnanec při rozvázání pracovního poměru převzal zápočtový list s potvrzení o zaměstnání bez výhrad či připomínek.

[16] Stěžovatelka také namítá, že při jejím trestání došlo k porušení zásady *ne bis in idem* a za totožné jednání jí byla uložena sankce. Připomíná, že byla podruhé postihnuta za stejný správní delikt spáchaný ve vztahu k témuž zaměstnanci, aniž by bylo předchozí řízení pravomocně skončeno.

[17] Nesouhlasí s krajským soudem, že jednání, které je jí kladeno za vinu, nemohlo být kvalifikováno jako pokračující správní delikt. Na rozdíl od krajského soudu je přesvědčena, že mezi jednáním, kterého se dopustila v měsících listopadu a prosinci roku 2012, a jednáním v období října, listopadu, prosince roku 2013 a dále lednu a únoru roku 2014, je dána blízká časová souvislost. Dále uvádí, že žalovaný nesprávně kvalifikoval její jednání jako „recidivu“. Jednání, za které je postihována v nynějším případě, započala v době, kdy dosud nebylo pravomocně rozhodnuto v prvním případě (tj. rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 18720/6-30/13/14.3, ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 2. 2014, č. j. 159/1.30/14/143).

[18] Krajský soud se podle stěžovatelky také dostatečně nevypořádal s její námitkou ohledně likvidační výše pokuty. V žalobě namítala, že důsledku povinnosti zaplatit pokutu v předchozím správním řízení (ve výši 50.000 Kč) musela částečně omezit provoz (linku, kterou obsluhoval zaměstnanec P.), což krajský soud nevzal v potaz.

[19] Nakonec kasační stížnost obsahuje obecnou úvahu o tom, že každá sankce musí zahrnovat složku individuální represe, ale i generální prevence, jelikož individuální prevence působí jako prostředek prevence generální. Důsledky této úvahy pro projednávaný případ však stěžovatelka blíže nekonkretizovala.

[20] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem. Na základě kasační stížnosti přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[22] Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí krajského soudu. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130).

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námitky, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[23] S tímto kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 – 25).

[24] Výše uvedená kritéria napadený rozsudek splňuje. Jedná se o srozumitelné rozhodnutí, z jehož obsahu je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Ostatně proti závěrům krajského soudu v kasační stížnosti stěžovatelka věcně brojí, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo do důsledku možné.

[25] Namítaného pochybení spočívajícím v nedostatečném vypořádání námitky o nepřiměřenosti výše pokuty se krajský soud nedopustil; naopak Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že krajský soud námitku dostatečně a přesvědčivě vypořádal na str. 7 napadeného rozsudku. Předně uvedl, že stěžovatelka tvrzení o likvidační výši uložené pokuty uváděla pouze v obecné rovině, což předurčilo rozsah, v jakém mohla být námitka krajským soudem vypořádána. Současně dodal, že argumentace žalovaného (na str. 10 – 12 napadeného rozhodnutí) i odůvodnění výše pokuty prvostupňovým orgánem (viz str. 9 prvostupňového rozhodnutí) jsou dostatečné, vycházejí z dostupných podkladů, a tím pádem jsou přezkoumatelné. Nakonec uvedl, že ani on na základě informací obsažených ve správním spise, ani ze samotné žalobní argumentace neshledal, že by uložená pokuta byla likvidační a neadekvátní vzhledem ke spáchanému deliktu.

[26] Poté soud přistoupil k posouzení námitky stěžovatelky, v níž uvádí, že správní orgány i krajský soud nesprávně vyhodnotily, že příplatky za noční práci i práci o víkendu nebyly mezi ní a jejím zaměstnancem platně sjednány mzdový výměrem.

[27] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s krajským soudem, podle kterého uvedený mzdový výměr (jenž je obsažen ve správním spisu) neprokazuje, že by ve shodě s § 116 a § 118 odst. 1 větou poslední zákoníku práce došlo mezi stěžovatelkou a jejím zaměstnancem ke sjednání jiné minimální výše a odlišnému způsobu určení příplatku, než stanoví zákon.

[28] Z uvedeného mzdového výměru vyplývá, že mzda zaměstnance se skládá ze mzdového tarifu ve výši 10.000 Kč (nároková složka), osobního příplatku až do výše 7.000 Kč a prémií ve výši 3.000 Kč (obě posledně uvedené složky jsou nenárokové). Ve mzdovém výměru je dále uvedeno, že součástí mzdového tarifu jsou příplatky dle § 116 a § 118 zákoníku práce, neboť se jedná o pravidelně se opakující práci. Mzdový výměr také obsahuje informaci, že zaměstnanec s ním byl seznámen dne 29. 3. 2012, jeho podpis na mzdovém výměru však uveden není. Podepsaný je pouze dodatek k pracovní smlouvě ze dne 31. 8. 2012, jenž ovšem žádné ujednání o příplatcích za práci v noci a o víkendu neobsahuje.

[29] Z uvedeného plyne, že mzdový výměr nemůže představovat zákonem předvídanou formu ujednání o příplatcích (viz § 116 a § 118 odst. 1 věta poslední zákoníku práce),

protože na něm chybí projev vůle zaměstnance. Ze své povahy je ostatně mzdový výměr nevhodnou formou pro ujednání o „jiné minimální výši“ příplatků, protože se jedná o jednostranný právní úkon zaměstnavatele.

[30] Zákon umožňuje, aby příplatky dle § 116 a § 118 zákoníku práce byly ujednány odchylně od zákona, jenž sám stanoví výši příplatků 10 %. Jinou minimální výši a způsob určení příplatku za noční práci nebo práci v sobotu a neděli je však podle výše uvedených ustanovení zákoníku práce možné výhradně *sjednat* - zejména formou kolektivní nebo individuální smlouvy (nejčastěji pracovní smlouvou, případně dodatkem k pracovní smlouvě). Podstatné je to, aby způsob a výše příplatku byl skutečně *sjednán*, tj. byl výsledkem dvoustranného právního jednání, které beze zbytku splňuje náležitosti právního jednání včetně náležitostí svobody a projevu vůle zaměstnance [viz k tomu zejména § 551 až 554 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), ve spojení s § 4 zákoníku práce].

[31] Naopak není podstatné označení dokumentu, jímž dojde k odlišnému ujednání o výši příplatku, což odpovídá zásadě, že právních jednání musí být vždy vykládáno podle svého obsahu (§ 555 odst. 1 občanského zákoníku), nikoli podle formálního označení. *A priori* proto není vyloučeno, aby byly příplatky *sjednány* v dokumentu označeném jako „*mzdový výměr*“; avšak dohoda stran o odchylném ujednání by z něj musela být zřejmá a musela by vyhovovat náležitostem uvedeným v předcházejícím odstavci tohoto rozsudku.

[32] Z textu § 116 a § 118 odst. 1, zákoníku práce je patrné, že jím stanovenou minimální desetiprocentní výši příplatku nelze pokládat za nepodkročitelné minimum. To vyplývá z § 116 odst. 1 zákoníku práce (resp. § 118 odst. 1 zákoníku práce), který „[v]*ýslovně zmocňuje ke sjednání jiné (nikoli pouze vyšší) minimální výše příplatku. Zákonná úprava vychází z předpokladu, že povinná forma „sjednání“ zajišťuje dostatečnou ochranu zaměstnanců. Možnost sjednat jinou minimální výši příplatku za noční práci je nezbytným předpokladem pro praktickou aplikaci druhé části zmocnění, a to sjednat jiný způsob určení příplatku. Jiným způsobem může být zejména určení příplatku konkrétní částkou, sjednanou jako minimální, nebo pevná sazba příplatku*“ (srov. Bělina, Drápal a kol., *Zákoník práce, komentář*, C.H.BECK 2015, 2. vydání, s. 681.). Odchylná úprava výše příplatků je tedy možná, avšak podstatné je, aby nedošlo k vyprázdnění smyslu uvedených příplatků, jímž je poskytnutí zaměstnanci určité kompenzace na to, že koná práci v časově ztíženém pracovním režimu. Nebylo by tedy možné sjednat příplatek jen v nepatrné či symbolické výši.

[33] Ani námitka stěžovatelky, že při jejím trestání došlo k porušení zásady *ne bis in idem*, jelikož za totožné jednání jí již byla uložena sankce, není důvodná.

[34] Zásada *ne bis in idem,* tj. právo nebýt souzen či trestán dvakrát za týž čin, je vyjádřena v čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, jakož i v čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že ačkoliv uvedená ustanovení hovoří pouze o trestním stíhání či trestním řízení, danou zásadu je třeba vztáhnout i na řízení o přestupcích a o správních deliktech (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011 - 163). Z obou uvedených ustanovení však vyplývá, že k porušení této zásady

pokračování

dojde pouze tehdy, pokud je osoba postihována, přestože již byla potrestána předchozím pravomocným rozhodnutím soudu či správního orgánu za týž skutek.

[35] Předpokladem uplatnění této zásady tedy je, aby byla dána totožnost skutku. V projednávaném případě a však šlo o různé skutky, a tedy i odlišné správní delikty, než za které byla postižena v předchozím správním řízení. Protiprávní jednání stěžovatelky v původním řízení sice bylo kvalifikováno totožným způsobem jako v nynější věci, bylo zapříčiněno i porušením stejných povinností ve vztahu ke stejnému zaměstnanci. Totožnost skutku však nemůže být dána právě kvůli rozdílné době, kdy k deliktnímu jednání došlo (v rozmezí 10 měsíců a více).

[36] Současně je třeba přisvědčit krajskému soudu, že jednání stěžovatelky nemůže být postiženo jako pokračující delikt. Trestněprávní teorie, kterou lze analogicky vztáhnout i na problematiku správního trestání, totiž rozumí pod pokračováním v deliktu takové jednání, jehož jednotlivé dílčí útoky vedené jednotným záměrem naplňují, byť i v souhrnu, skutkovou podstatu stejného deliktu, jsou spojeny stejným nebo podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a souvislostí v předmětu útoku (§ 116 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů).

[37] To, aby se v daném případě jednalo o správní delikt pokračující, vylučuje značný časový odstup postihovaných deliktních jednání (tj. 10 měsíců a déle), což také správně uvedl krajský soud. Konstatoval, že zde chybí blízká časová souvislost mezi jednáními, za která je stěžovatelka postihována v nynější věci (spadající do období měsíce října, listopadu, prosince roku 2013 a dále lednu a únoru roku 2014), a jednáním v měsících listopadu a prosinci roku 2012, za něž byla prvostupňovým orgánem postihnuta na základě rozhodnutí ze dne 24. 10. 2013.

[38] S tímto závěrem se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud a dodává, že ač nelze časovou souvislost přesně vymezit maximální lhůtou, zpravidla se bude jednat o několik dnů či týdnů (viz ŠÁMAL, Pavel. *Trestní zákoník*, C.H. Beck 2012. 2. vydání. s. 1287 – 1297). Kromě toho posouzení jednání jako pokračování v trestném činu vylučuje skutečnost, že mezníkem, který pokračování v trestném činu ukončuje, je podle teorie trestního práva sdělní trestního obvinění, které lze v projednávaném případě analogicky přirovnat ke sdělení výsledku kontroly provedené prvostupňovým správním orgánem v původním správním řízení, což bylo dříve, než stěžovatelka započala s jednáním, které je jí kladeno za vinu v nynější věci.

[39] Nakonec soud dodává, že stěžovatelka nevysvětlila, proč v pasáži o nepřiměřenosti uložené sankce uvádí, že každá sankce musí zahrnovat jak složku individuální represe, ale i generální prevence. S tímto tvrzení lze sice v obecnosti souhlasit, ale chybí zde tvrzení stěžovatelky, jakým způsobem uložená sankce tuto zásadu porušuje. Soud se proto v souladu s dispoziční zásadou správního soudnictví touto námitkou dále nezabýval.

IV. Závěr a náklady řízení

[40] Žalobkyně se svými námitkami neuspěla; jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[41] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť neměla ve věci úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu